

Crida de Lo Rat Penat al poble valencià en motiu del 9 d'Octubre

Com cada any, Lo Rat Penat llança la crida anual al Poble Valencià per a commemorar el 9 d'Octubre, Dia de la Pàtria Valenciana. Un dia per a gojar, units en la nostra diversitat. Per a recordar lo que som i d'a ón venim. Per a projectar cap al futur les nostres ilusions, les nostres necessitats, els nostres anhels com a poble.

Lo Rat Penat, des de la seua fundació en 1878, ha tengut com a objectius bàsics la recuperació, protecció i difusió de la llengua valenciana, de la nostra lliteratura i la nostra música, de les nostres festes i tradicions. I aixina ho han fet generacions de ratpenatistes: organisant els Jocs Florals des de 1879, el Concurs de Llibrets de Falla (hui Patrimoni de l'Humanitat, dins de les Falles) des de 1903, o els Cursos de Llengua Valenciana des de 1949.

Pero també, des de la transversalitat ideològica, Lo Rat Penat sempre ha reivindicat el progrés i el benestar del poble valencià, la seua autonomia política i el dret dels valencians a ser justament governats. Un conservador (Llorente), un lliberal (Pizcueta) i un republicà (Llombart) foren, junt a molts atres prohoms i profèmines, els fundadors d'una entitat que sempre ha actuat en llealtat institucional cap als governants, en germanor cap als demás pobles d'Espanya, pero sense deixar d'exigir, de manera clara, lo que en justícia nos pertoca als valencians.

De fet, Lo Rat Penat fon l'impulsor ya en el sigle XIX de la commemoració de la festivitat del 9 d'Octubre i de la recuperació, en 1922, de la Processó Cívica anual de Sant Donís, que havia segut abolida per Felip V en 1707. Una processó a la que, generosament, la nostra entitat convidà a l'Ajuntament del Cap i Casal i a la Diputació, per a que se recuperara de forma oficial, tornant aixina a la costum de l'època foral.

Des d'aquell moment, els ratpenatistes sempre mantingueren la celebració, cada dia de Sant Donís, com a testimoni de valencianitat cívica, alegre i festiva, en la presència central de la Real Senyera en els carrers de la ciutat i en el Te Deum en la Sèu, en independència del major o menor interés que els governants de cada época mostraren per la commemoració.

Aixina, els valencianistes del sigle XIX estarien orgullosos de vore onejar hui la Senyera en tots els edificis oficials a lo llarc i ample de la nostra terra; de constatar la recuperació de la nostra autonomia política; d'admirar, a lo manco sobre el paper, la consideració cooficial de l'idioma valencià junt al castellà; de vore els carrers dels nostres pobles i ciutats plens de persones celebrant el Dia de la Pàtria Valenciana. Les reivindicacions ratpenatistes de tantes décadas, per sòrt, no han caigut en sac trencat.

Pero per baix d'eixa apariència s'amaga una realitat complicada i adversa. Una realitat de fets consumats, d'actes deshonestos i d'enganys evidents, en la que València continua sent moneda de canvi. Una moneda de canvi, especialment, en les mans d'aquells responsables polítics dispostos a transgredir l'ètica més elemental, i inclús l'orde constitucional, per a assegurar-se la continuïtat en el poder o per a aconseguir els seus obscurs objectius ideològics.

Mentres el nostre futur se decidix una volta més fòra de la nostra terra, d'esquenes als valencians, València continua sent la comunitat més infrafinançada de l'Estat; el corredor mediterràneu que nos deu comunicar en Europa continua sense completar-se; el port de València, infraestructura vital per a la nostra economia, veu amenaçat el seu desenroll; i els sectors productius valencians afronten en incertea el seu futur.

Mentres l'antivalencianisme catalaniste nega l'existència de l'idioma valencià com a llengua cooficial en Espanya i Europa, alguns responsables polítics ho aplaudixen, i uns altres titubegen en missatges contradictoris. Mentres el consens per la recuperació definitiva del dret civil valencià és pràcticament total en València, els nostres diputats continuen oblidant, també en este tema, la seua condició de naixença quan travessen Contreres, a l'hora de reivindicar-lo en Madrid.

Mentres alguns intenten botar-se per la porta de darrere la lletra i l'esperit del nostre Estatut (que parla clarament de "idioma valencià"), uns callen, uns altres dubten, i certa minoria autoinvestida de falsa autoritat "acadèmica" directament clama per un fictici "consens estatutari", que ells mateixos s'encarreguen de trencar quan nomenen "català" al nostre idioma, "país valencià" com a part dels "països catalans" a la nostra terra, o neguen el simbolisme històric i territorial a la Real Senyera, que es conta entre les banderes més antigues i millor documentades del món.

Són eixos mateixos els que fomenten la divisió entre els valencians, els que alimenten l'animadversió de les comarques contra el Cap i Casal, el conflicte entre valencioparlants i castelloparlants, o de les tres províncies valencianes entre sí. Els que no volen que València s'escriga oficialment com València sempre s'ha dit i s'ha pronunciat; els que reprimixen i censuren a entitats i escriptors per l'únic fet d'usar la llengua valenciana i no el català: eixos que, des dels anys xixanta del segle passat, impediexen, en el seu absurd pancatalanisme, el creiximent d'un valencianisme verdaderament arraïlat en el sentiment i la llengua viva del poble. Eixe llastre catalaniste que, en paraules llierals de Nicolau Primitiu Gómez Serrano, qui fon president de Lo Rat Penat, "és un element dissolvent i retardatori del nostre moviment de renaixença, element que cal bandejar del valencianisme enèrgicament".

El canvi polític que els valencians determinaren les urnes el passat mes de maig duya implícit, en una part important dels votants, un anhel de canvi clar, incontestable, en les polítiques culturals, llingüístiques i educatives d'esta terra. Duya implícit el blindage llegal i definitiu de la llengua valenciana com a idioma cooficial, diferent i diferenciat, i el seu us en totes les administracions públiques. Duya implícit el promés retorn de l'oficialitat als títuls de llengua valenciana de Lo Rat Penat, injustament retirada per motius ideològics en 1983. Duya implícit el reconeixement oficial de les normes de la RACV: unes normes valencianes per a una llengua valenciana viva, en un model idiomàtic basat en el bon valencià de totes les comarques del Sénia al Segura, que recupera i posa al dia el consens de les Normes de 1914. Duya implícits la descatalanisació i la revalencianisació del sistema educatiu; el foment de la transmissió intergeneracional del valencià en lloc de la ridiculització oficial del valencià vernàcul per considerar-lo "vulgar"; la vehiculació d'un model oficial, llieral, audiovisual, assumible i pròxim al valencià real, que fomenta el consum cultural en el nostre idioma.

Són massa anys perduts, massa esperances trencades, massa enganys aprofitant la bona voluntat i l'esperit de concòrdia del poble valencià. El valencianisme cívic no va a pegar ni un pas arrere, no va a esperar ni un minut més, no vol cap mentira més, i exigix que, d'una volta per totes, se materialise tot lo que fa més de 40 anys que deuria haver segut una realitat.

Perque és just per al nostre poble. Perque és bo per a la nostra terra.

L'advertència està feta. Qui pot i deu actuar, que actue. O ara, o mai.

¡¡¡ VIXCA VALÈNCIA!!!

LO RAT PENAT

9 d'Octubre de 2023